

wij haar beantwoorden zullen. Zoo toont zich de liefde van Christus. Zij heft zich op aan het kruis, en laat haar daad ons zien, — het stellen van het leven voor ons. En dan zegt ze niet veel, ze verwacht slechts; ze verwacht ons antwoord. Maar dit antwoord mag zij hebben. Wie, die waarachtig op Golgotha stond, heeft niet in zijn hart toegestemd, dat dit offer de heiligste en teederste verplichtingen schept; heilig en teeder, wij hier niet de gehoorzaamheid aan het recht, maar de dankbaarheid aan de liefde het antwoord had te geven.

En wie, die in dat antwoord zijne tekortkoming zag, heeft niet het pijnlijke van deze schuld boven andere gevoeld. Want het was schuld der liefde. En nu moge zonde tegen Gods recht Hem veroornen, doch zonde tegen Zijne liefde doet Hem bedroefd zijn. En dit laatste is het smartelijkst. En daarom, — ja — „wij zijn schuldig“.... Maar niemand leze dit woord onnadenkend en onbewogen. Want deze schuld is eene zeer teedere. Deze schuld is die der liefde.

Wat zijn wij dan schuldig te doen?

Wat anders dan hetzelfde dat Christus deed voor ons? — immers, dat wij ons leven stellen voor de broeders.

Zijn wij dan schuldig aan die broeders?

Neen; indien dit zoo ware, hoeveel oorzaak zou ons vleesch vinden om aan deze verplichting te ontglippen. Wij zouden kunnen zeggen, dat deze broeders hun leven ook niet voor ons hadden willen stellen; of, dat zij ons offer niet begeerden; of, dat ons leven kostbaarder was dan het hunne; en nog veel meer; — eene wereld van mogelijkheden zou zich hier openen, — o, zulke geweldige en fijn gesponnen mogelijkheden, — om zich aan den plicht der liefde te kunnen onttrekken.

Maar neen, wij hebben deze verplichting niet aan de broeders, doch aan Christus. Wij staan schuldig niet tegenover hun liefde, maar tegenover de Zijne. En tegenover de liefde van Christus zijn geen uitvluchten. Tegenover het offer van Christus is geen casuïstiek te schrijven. Hier valt slechts aanbiddend te antwoorden; te antwoorden in wederliefde; te antwoorden door ons leven te stellen voor de broeders.

Ons leven.

Men beperke dit niet tot de traditioneele beeltenis, dat wij voor onze broeders moeten willen sterven. Zeker, ook dit behoort daartoe. Maar zoo het dit alleen ware, hoe weinig gelegenheid zouden wij dan hebben deze schuld der liefde af te doen. En immers, ook Christus' offer heeft zich niet beperkt tot Zijn kruisdood. Hij heeft Zijn leven, Zijn gansche volle leven met al de daarin werkende krachten ons ten dienste gesteld. En dienovereenkomstig hebben ook wij ons leven te stellen voor de broeders. En hier breidt het terrein van het offer der wederliefde zich breed uit. Dagelijks en overal biedt God ons de gelegenheid om deze schuld af te doen. Wel wordt daartoe soms zware zelfverloochening gevraagd. Wij moeten onszelf telkens weer uit het middelpunt plaatsen. Wij moeten niet alleen herhaaldelijk onszelf en onze belangen vergeten, maar wij moeten ook zoo dikwijls veel van onzen broeder vergeten, veel dat ons in hem tegenstaat en ons van hem afkeerig maakt. Doch de kracht daartoe ligt altijd weer in de overdenking, dat wij ons liefdebetoon niet aan den broeder maar aan Christus schuldig zijn. Hij is hier het voorwerp onzer wederliefde.

Ons stellen van het leven voor de broeders is een antwoord op Zijn offer. En daarom moeten wij niet alleen onszelf, maar wij moeten ook den broeder uit het middelpunt plaatsen, — en Christus, Christus alleen blijve daar. Het geheim om de schuld der liefde af te doen ligt op Golgotha. Daarheen klimme ieder op, die de kracht ontvangen wil om zijne gaven ten nutte en ter zaligheid der broeders gewilliglijk en met vreugde aan te wenden. Wie aan het kruis het groote offer der liefde van Christus aanbiddend aanschouwt, wie daar zijn eigen leven aan dien Christus gegeven heeft, — die keert terug met een hart vol heilige begeerte om aan deze liefde het antwoord te geven. Die heeft niet noodig om op gelegenheden daartoe te wachten, maar hij ziet overal het gebied om de schuld dezer liefde te betalen. De liefde van Christus dringt hem. Ze dringt hem om, in wederliefde, al wat hij ontving aan Christus en in Hem aan de leden van Christus dienstbaar te maken. Hij weet zich schuldig zijn tijd, zijn gebed, zijn kracht, zijn goed, zijn woord, zijne gedachte, — kortom zijn leven te stellen voor de broeders.

En deze schuld wordt nooit afbetaald. Want de liefde van Christus kan nimmer ten volle worden beantwoord.

Mijn lezer, zoo heel de kerk des Heeren één vollen dag aan de schuld dezer liefde voldoening gaf, — ik zeg u, dat aan den avond van dien dag de wereld bekeerd zou zijn.

U.

v. A.

KERKELUK LEVEN

De schaduw der Arnhemse Synode.

Reeds werpt de Synode, welke, zoo de Heere wil, in 1930 te Arnhem zal worden gehouden, haar schaduw vooruit.

Nog is ze niet voor ieder zichtbaar.

Maar zij, die door de vorige Synode met eenige opdracht zijn belast, zien haar des te duidelijker.

Op het oogenblik wordt door verschillende Deputaatschappen buitengemeene activiteit ontwikkeld.

De periode van rustige saamspreking en overweging is thans voorbij.

Er wordt aan de rapporten druk gewerkt.

Misschien zullen enkele onzer bladen eerstdaags wel er aan herinneren, welke rapporten er alzo gereed hadden moeten zijn.

Dat zijn we tenminste gewoon, als er Synodes in het zicht zijn.

De Synode van Groningen heeft om trent sommige rapporten bepaald, dat zij een jaar te voren aan de kerken moeten zijn toegezonden.

Deze moesten dus nu reeds zijn verschenen.

Toch zij men niet al te ongeduldig.

Ervaring leert, vooral wanneer men met belangrijke rapporten te doen heeft, dat men aan dien termijn niet met pijnlijke precisie kan vasthouden.

De Synodes toch vallen of in of kort na de vakantie.

Bedoelde rapporten zouden dan ook in of kort na de vakantie moeten worden ingezonden.

Dat stuit in den regel op moeilijkheden.

Zij, die in Deputaatschappen worden benoemd, hebben het in den regel volhandig.

Tusschen al hun gewonen arbeid door moeten zij zich ook voor de kerken geven.

Soms moeten zij een deel van hun vakantie daaraan opofferen.

Maar als het rapport door de aangewezen rapporteurs is klaar gemaakt, is men er nog niet.

Dan dient in een vergadering met alle Deputaten de eindredactie te worden vastgesteld.

Het is vaak niet zoo gemakkelijk, onmiddellijk na de vakantie daarvoor een geschikt datum te vinden.

Dikwijls is men er ook met één vergadering niet af.

Tusschen de vergaderingen moet dan eenige tijd verlopen, omdat slechts weinigen gedurende achtereenvolgende weken uit hun werk kunnen uitbreken.

Vertraging is dan ook schier onvermijdelijk.

De kerken mogen, lijkt het ons, dan ook tevreden zijn, wanneer die rapporten zoo ongeveer een jaar van tevoren verschijnen.

Bedriegen de voortekenen niet, dan zal het er op de Arnhemse Synode anders voorstaan dan op de Groningsche.

Moesten op de Synode van Groningen enkele belangrijke Deputaatschappen ledige handen toonen, op die van Arnhem zullen de voornaamste de vrucht van hun vaak ingespannen arbeid kunnen aanbieden.

En de kerken zullen niet te klagen hebben, dat zij er niet tijdig kennis van hebben gekregen en ze niet in meerdere vergaderingen hebben kunnen bespreken.

Zoo is althans mijn persoonlijke indruk.

Ook de pers zal alzo binnenkort haar redaktiefel gevuld vinden.

Al neemt de pers in deze geen officiële positie in, al rust de volle verantwoordelijkheid op de kerkelijke vergaderingen, zoo kan zij zich aan bespreking der stukken toch niet onttrekken.

Niet aan ieder gemeentelid kan een rapport worden gezonden.

Toch is het wenschelijk, dat ieder gemeentelid in deze kerkelijke zaken meeleve.

Het eenige middel om dat te bereiken is, dat de kerkelijke pers hierin voorlichting geve.

Onze Synode mag niet gelijk de Haagsche de groote massa onberoerd laten.

Neen, ieder moet gevoelen: tua res agitur, daar wordt uw eigen zaak behandeld.

Al onze leden moeten van te voren weten, wat daar aan de orde is.

Zij moeten er een levendig en biddend interesse in toonen.

Dat hier nog wel het een en ander te reformeren valt, zullen we niet tegenspreken.

Maar als onze kerkelijke pers mobiel is, kan veel worden bereikt.

Hiermee is de voornaamste taak der pers aangewezen.

Zij lichte ons volk zoo volledig mogelijk voor. Rapporten zijn niet altijd zoo helder, dat de eenvoudigste onder ons ze begrijpen kan.

Als onze bladen zich beijveren om ze in meer populaire taal over te zetten, is dat voorzeker niet hun geringste verdienste.

Wel mag de wensch worden geuit, dat daarbij de grootst mogelijke objectiviteit worde betracht.

Er is niets tegen, dat een redakteur eigen oordeel over een rapport ten beste geeft.

Het nut daarvan mag stellig niet worden voorbijgezien.

Maar hoofdzakelijk blijve toch, dat men den inhoud der rapporten objectief weergeeft en daaraan volle recht late wedervaren.

Dat kost wat meer ruimte.

Doch dat is men wel aan onze kerken verplicht.

Zich van het rapport met een halve kolom af te maken en tal van kolommen of artikelen met eigen beschouwingen te vullen, verdient het tegendeel van aanbeveling.

Ook ons blad zal naar de bovengenoemde methode te werk gaan.

Wij hopen de rapporten zoo getrouw mogelijk door te geven.

En eerst daarop laten we onze beschouwingen volgen.

Het is best mogelijk, dat wij bij enkele rapporten alle beschouwing achterwege zullen laten.

Bij die, waaraan we zelf hebben meegewerkt, is uiteraard al strenge soberheid ons opgelegd.

Maar er kunnen er ook zijn, waarvan we oordeelen, dat publieke bespreking vóór de Synode meer kwaad dan goed doet.

Ik denk hier b.v. aan dat over de kwestie van het doctoraat aan de Theologische School te Kampen.

Toen bekend werd, dat dit op het agendum van de vorige Synode zou worden geplaatst, hebben we onmiddellijk verklaard, dat wij het beter vonden, dat de pers er zich buiten hield.

Op datzelfde standpunt staan we thans nog.

Het geldt hier een zaak, waarbij zoo gemakkelijk hartstochten worden opgewekt, welke de aandacht van andere dingen afrekken.

Het deed ons daarom goed, dat prof. Honig vóór het viertien van het Diamant Jubileum der Theologische School in „De Bazuin“ verzocht, deze kwestie op de feestdagen niet aan te roeren en het deed ons niet minder goed, dat de redenaars dit als een consigne opvatten en zich daaraan strikt hebben gehouden.

Het verblijdt ons, dat prof. Grosheide in „Noord-Hollandsch Kerkblad“ een dergelijken wensch ten aanzien van het desbetreffende rapport heeft uitgesproken.

Moge deze houding algemeen worden aangenomen.

Mocht onverhoopt zich daarover toch een persdiscussie ontspannen, dan zal het van de omstandigheden afhangen, of we ons daarin mengen.

Maar we zullen het niet anders dan noode doen.

Blijven we er geheel voor gespaard!

Vóór dat de rapporten binnenkomen, willen we in deze rubriek het onderwerp aan de orde stellen van de werkwijze der Synode.

Veel is daarover geschreven, inzonderheid na het uiteengaan van de laatste Synode.

Ons lijkt het wenschelijk, dat dit punt vóór de komende Synode eens deugdelijk onder de oogen worde gezien.

Want de overtuiging begint onder ons te groeien, dat het werken der Synodes, gelijk dit totnogtoe geschiedde, niet vol te houden is.

Ook al schakelen we de Synode van Assen uit, omdat die geheel en al een buitengewoon karakter droeg, ook al rekenen we ermee, dat Groningen nog een restant van Assen had af te handelen, zoo kan niet ontkend, dat de afhandeling der gewone zaken al te veel tijd in beslag neemt, onze kerken op hooge kosten jaagt en de Acta een bedenkelijken omvang doet aannemen.

Dat hierover onder ons eens gediscussieerd worde met het oog op de Arnhemse Synode, achten we allerminst onnoodig.

Gaarne willen wij de discussie openen in de hoop, dat anderen zullen volgen.

Of dit reeds voor de Arnhemse Synode zelf profijt kan afwerpen, valt niet te voorzien.

Maar misschien zou hierdoor althans de aandacht dezer Synode voor deze zaak kunnen worden gewonnen en zou zij daarin aanleiding kunnen vinden om voor haar opvolgsters verbetering voor te bereiden.

Soberheid in de sexuele voorlichting.

Nog niet zooveel jaren geleden werd door paedagogen van professie en would-be-paedagogen sterk aangedrongen op groote openhartigheid bij de sexuele voorlichting.

Daarmee ging gepaard een beweging om ook volwassenen al wat voor hen op dit gebied nog geheim was gebleven, met vrijmoedigheid te ontsluiten.

Men meende, dat men door zulk open-kart-spelen ongewenschte bevrediging van nieuwsgierigen zou voorkomen en de zedelijke gevaren, welke daaruit voortvloeien, tot een minimum zou reduceeren.

Er waren opvoeders en misschien nog meer opvoedsters, die zich met radikalisme van wat zij hun taak meenden te zijn, kweten.

Vaak suggereerde men zich daartoe gerechtigd te zijn, omdat men dacht uit de praktijk te moeten afleiden, dat kinderen gewoonlijk vertrouwelijker daarover zich uitlieten tegenover vreemden dan tegenover de ouders.

Daarbij kwam, dat onder volwassenen het Freudisme al meer gepopulariseerd werd.